

Wetterlundhelgen 2016

Lärjungen - I skola hos Jesus

Utvalda texter för gruppsamtal från kap. 7 och 8 i Andens Lag av N.P. Wetterlund

Lärjungaskolan	1
Lärotiden.....	1
Utfödelsestiden	2
Skräckveckan	2
Stöten	2
Sållet	3
Sållsvindeln.....	3
Sållsömmen.....	4
De två händerna	4
Upprättelsens tid.....	5
Valets tid	6
”Förstabudsnollan”.....	7
”Fästeläran”.....	8
Valplan - Pingstfödelse	9
Organisk livsutveckling	9
Självprovning	11
Ett-hjärtat	12
Skökan - förstabudslöse människoanden med skenet av Kristi namn	13

Appendix

Ordförklaringar med citat från Andens Lag

De ”tu-buden”, ”dubbla kärleksbudet” (Kap. 1)	14
Tron (Kap. 8).....	14
Världsrättfärdiggörelsen (Kap. 6)	15
Frälsning, nyfödelse (Kap. 6).....	15
Skapelsebestånd och rättfärdiggörelse (Kap. 6).....	16
Bergspredikan (Kap. 8).....	17

Gruppsamtal

Målsättningen är att samtalen ska ge växande insikt om hur Gud formar oss till det han vill, och hans omsorg. Välj några avsnitt ovan att läsa igenom. Exempel på frågeställningar, som kan tillämpas på flertalet avsnitt, är:

1. Varför gå i lärjungaskola? - Varför ”arbeta på vår frälsning”?
2. Nyfödelse och Pingstfödelse – födsel hur då?
3. Känner jag igen det Wetterlund beskriver?
4. Självprovning utan självupptagenhet – hur kan det gå till?
5. Skökans förstabudslösa evangelium - hur kan det locka?

Lärjungaskolan

Den kristna tron uppkommer genom födelse (Joh 3:3-8). Men födelse förutsätter avlelse. Och dessa saker är ställda inför oss i de första lärjungarnas mönsterskola.

Den för-pingstliga lärjungaskolan är trons havandeskap eller grundskola, och den efter-pingstliga lärjungaskolan är trons högskola.

I grundskolan uppträder tron som rot-tro till pingst-tron. Och här genomgår hon läroskedet och utfödelseskedet; och i detta senare har hon skräckveckan, upprättelsetiden och valtiden.

Härom har vi talat i vårt sjunde kapitel. Och allt vad vi där sagt om lärjungaliv, är sagt om tron, fast det ordet sällan nämndes där. Tron inbegriper i sig allt.

Sådan Kristus är i sig själv kan han inte frälsa en människa. Han kan aldrig *omedelbart* frälsa en enda människosjäl, utan endast *medelbart: genom tro*. Frälsningen kommer till stånd endast genom trons avlelse, havandeskap och födelse, *aldrig i tid eller evighet på någon annan väg*. Kristus måste omsättas i människan i form och gestalt av tro. Inte den oomsatte, utan den i tro omsatte Kristus frälser personligen. Därav skriftens ideliga och starka betoning av tron som *allena* frälsande. ”*Utan tro är det omöjligt att behaga Gud.*” (Heb 11:6)

När människans utkorelsetid är inne, då uppenbarar sig Gud för henne. Och han kommer som såningsmannen, som sädesanden. Denne ande ingjuter han i människans ande som vatten i vatten. Det är det himmelska livs- och sädesvattnet. Och det är sött. Det känner hon. Det är som om en ljuvlig vätska genomträngde henne ut i fingrar och tår. Detta livs- och sädesvatten är den eviga kärlekens, den eviga rättfärdighetens, den eviga livsnådens, den eviga andens, korteligen: det eviga evangeliets förstabuds-allt, skatten och pärlan, Gud själv i Kristus, som i skapelsemolnet lägrar sig över henne och sänker sig ned i henne och gör sig känd för henne och bjuder sig åt henne som hennes Allt.

AL sid 543 - 544 (15 - 16 i pdf Kap.8)

Lärotiden

”*Fader, de ord som du har gett mig har jag gett dem, och de har tagit emot dem*” (Joh 17:8).

Lärjungarna kom till mästaren sådana de var. Varje människa får komma till Jesus *just sådan* hon är. Detta är en dyrbar sanning. Men den är bara halva sanningen. Den hela lyder så: ”Kom till Jesus sådan du är; men inte för att *förbli*

sådan du är, utan för att bli en annan än du är, *bli lik honom.*” (Rom 8:29)

Att komma till Jesus sådan man är och hos honom alltjämt förbli sådan man är, det går an till en tid; men det är Judas-skolan.

Du får, o människa, komma till Jesus med hela ditt eländiga och förskräckliga syndaliv, men för att få ett nytt liv. Du får komma med ditt onda och hårda stenhjärta, men för att få ”ett annat, nytt och rent hjärta”. (Apg 15:9) Du kan mycket väl i årtal behålla ditt stenhjärta i Jesus skola, men då övergår det så småningom i Judas flinhjärta, inför vilket själve mästaren står vanmäktig. Så allvarlig är lärjungaskolan i alla tider.

Då lärjungarna kom till Jesus, skrämde han inte upp dem med en över dem svävande, förskräcklig gudsvrede, som skulle vara en oöverstiglig mur mellan Gud och dem, ända till dess de fått den muren borttagen genom en utvärtes, juridisk rättfärdiggörelse. Nej, inte ett ord om sådana saker. Tvärtom, så snart han fått lärjungeantalet fullt, håller han bergspredikan, och i den kallar han Gud sexton gånger för deras Fader. (Matt 5 – 7) Och denne deras ”himmelske Fader” målar han för dem under hela lärjungaskolan med de ljuvaste och starkaste färger. Så ska du då, o människa, i allt ditt elände dock aldrig släppa denna Jesus grundlära att du i Gud har en *Fader*, som är barmhärtig emot dig även *före* din rättfärdiggörelse, *före* din andra födelse.

Men hur kunde Jesus predika ett sådant fadersevangelium för lärjungarna och all världen och det *före* både långfredag, påskdag och pingstdag? Jo, han ställer både dem och hela världen på världs rättfärdiggörelsens vida och fasta grundval. Och den har, som vi vet, detta namn: ”**Guds kärlek till världen, så att han utgav sin enfödde Son**”. (Joh 3:16)

Den heter även så: ”*Gud tillräknar icke människorna deras synder*” (2 Kor 5:19); och även så: ”*Guds fördrag med synden*” (Rom 3:25) o.s.v. Denna rättfärdiggörelse *hade* lärjungarna. Och det var den som mästaren sökte göra dem *medvetna* om, genom detta fadersevangelium som är evangelium för hela världen.

Men det var förvisso inte något saltlöst fadersevangelium, som Kristus predikade. Det ser vi av bergspredikan. Ett enda bibehållet ont begär kastar människan ohjälpligen i evig eld (Matt 5:21–30). — Och helig fruktan för Gud inskräpper han med ord så andedigra och fasansfulla, att sådana aldrig förut och aldrig efteråt blivit uttalade på vår jord. ”*Jag vill visa er vem ni ska frukta. Frukta honom som har*

makt att förgöra både själ och kropp i helvetet. Ja, jag säger er: Honom ska ni frukta.” (Luk 12:5; Matt 10:28; Ords 16:13–15). — Behåller du hand, fot eller öga, så kastas du till eldens helvete, där deras mask inte dör och elden inte släcks (Mark 9:43–48).

Kristus predikade bara en enda sak: det eviga evangeliet, bara en enda sak: den eviga rättfärdigheten, bara en enda sak: den eviga livsnåden, bara en enda sak: den evige anden. Förstabudsall och andrabudshel kärlek, rättfärdighet, livsnåd och ande, det var innehållet i alla hans ord, såväl de milda som de skarpa. På ”de tu buden” upphängde han både det gamla och det nya förbundet. På dem upphängde han de första lärjungarnas frälsning. På dem hänger alla lärjungars frälsning.

Och ”de tu buden” predikade han aldrig som sinaibud, utan som sionsbud, aldrig som lag, utan som evangelium, som ”Andens frälsande lag”. Han erbjöd och gav ”de tu buden” som frälsande livsgåva, livsnåd, till den som utgrenade ur djuret och ingrenade i honom: Kom till mig, lär av mig, förbli i mig, ty mig förutan kan ni inget göra; men den som förblir i mig, han bär mycken frukt. (Joh 15:4–5)

Så utsådde han världsrättfärdiggörelsens säd i deras hjärtan: ”Du slipper att i egen kraft fullborda ”de tu buden”, Kristus fullbordade dem dig till godo, i honom står de dig till buds under namn av den utlovade anden, första- och andrabudsanden”.

Kristus sådde endast ett korn, alltid samma korn: första- och andrabudskornet. Och det skapade i lärjungarna rotlivet till pingstlivet. Hela deras för-pingstliga liv var nämligen endast ett rotliv eller det andliga fosterlivet, havandeskapet. Så i alla tider. Lärjungen måste först gå i läroskolan och uppta andeordet, livsordet, i sig och genom det bli ande-fostret, rot-barnet, innan han kan födas till pingst-barn. — All frälsning, allt andligt liv i världen före pingst var endast rot-frälsning, rotliv. Ty på pingstdagen gavs den utlovade anden för första gången på vår jord.

AL sid 450-453 (1-2 i pdf Kap.7)

Utfödelseiden

Förberedande utfödelse ur djuret, ibland mycket bittra, hade lärjungarna redan haft under lärotiden (t.ex. Matt 16:21–26; 18:1–4). Och förberedande infödelse i mästarens ande, ibland mycket ljuva, hade de även haft, t.ex. på bergspredikans och förklaringens berg.

Men den avgörande utfödelseiden börjar under sista resan till Jerusalem, då de följde

mästaren ”med förvåning och bävan” (Mark 10:32–34). De gick där med dödsaningar. Och denna utfödelseiden räcker ända intill pingstdagen.

Detta stora skede omfattar tre mindre skeden, nämligen skräckveckan, upprättelseiden och valtiden. Alltså:

Skräckveckan

Lärjungarnas andra födelseiden (pingstdagen) föregicks av en långvarig och bitter födslokamp. Och kvalen nådde sin höjd under vad vi kallar skräckveckan, som utgörs av de förskräckliga lidandesdagarna och lidandesnätterna i Jerusalem ända intill mästarens uppenbarelse för dem på påskdagen. Han hade också på förhand sagt dem vad det nu var fråga om. ”*Jag säger er sanningen: Ni kommer att gråta och jämra er, men världen ska glädja sig. — När en kvinna föder barn har hon bedrövelse, — Nu är ni också bedrövade*” (Joh 16:20–22). Det var alltså fråga om just deras *utfödelse*.

Skräckveckan innehåller mycket. Se här bara fyra saker: Stöten, sället, sällfaran och de två händerna. Sålunda:

Stöten

”*I denna natt ska ni alla förargas över mig*”, eller, som det också översätts: ”*ta anstöt av mig*” (Matt 26:31). Det var stöten. Och vad stötte de emot? Jo, en sten. Och den stenen var mästaren. Han lade sig rakt i deras väg, då han gick för att dö. De ville inte att han skulle dö, ville inte ens höra talas om det (Matt 16:22). Ty med hans död gick alla deras jordiska och köttliga messiasförhoppningar om intet.

Så blev han deras ”stötsten och förargelseklippa”. De ville fram på *sin egen väg*, som var vägen in i Guds rike utan utfödelse, utan död. De ville ha djuret med dit in. Men Lammet lade sig tvärs över deras väg som det orubbliga Sten-Lammet. Och det stötte de emot. Och så blev de ”stötta”, förargade. Och just i denna förargelse kom djuret i dagen.

Mästarens synd-, skuld- och straffrie ande* *in i döden* stängde deras väg. Och så förargades de. Därmed jäste deras synd-, skuld- och dödsande upp i dagen.

Mästarens helige lag-ande, första- och andrabudsanden *in i döden*, stod där som en klippa inför dem. Mot den slog de sig och blev arga. Därmed dök syndens och dödens lagande upp.

Den heliga gudsviljan, som mästaren fullbordade *in i döden*, reste sig som ett

* Arbetsgruppens kommentar: se Rom 8:2 och Andens Lag sid 127 ff (sid 12 ff i pdf Kap. 4)

oöverkomligt och okringgångbart berg framför dem. Denna obevekliga stenvilja rev upp *deras* stenvilja, vildviljan, egenviljan, i grunden.

Väl hade mästartens vilja ofta förut lagt sig i vägen för deras egenvilja och därmed gjort betydliga bräckor i densamma; men här läggs hon djupare än någonsin. Här ligger hon som nytestamentlig frälsningsgrund, som "Andens lag", klippan i Sion, vilken kräver absolut underkastelse eller absolut förkastelse, mistandet av livet och därmed finnandet av livet, eller behållandet av livet och därmed mistandet av livet. Här bräckte skoningslöst denna stenvilja upp deras gamla viljegrund ända ned i djupaste djupet och krävde *viljebyte*, utbyte av vildviljan mot mästartens lammvilja. De hade förut byggt på Jesus, men de såg inte att det i mångt och mycket var vilddjuret, som byggde på Lammet och ville neddra det till frälsning åt sig. Men nu raseras hela denna djurbyggnad, som vill inrymma kattbjörnen och Lammet under samma tak. Och det blir fråga om att bygga på Jesus stenvilja av stenviljevirket ett stenviljehus, som är stenriket vilket ska krossa belätet.

Och lägg märke till att de förargades alla, alla. Det är korsets förargelse som ingen undgår. Korset överkorsar skoningslöst även den dyraste, käraste, sötaste mergud. Det hittar vägen till ömmaste punkten. Och det ömmar aldrig för den. Ty det skulle vara ömhet mot djuret. Och detta skulle vara hårdaste hårdhet mot lärjungen.

AL sid 459-461 (6-8 i pdf Kap.7)

Sållet

"Se, Satan har begärt att få sålla er som vete" (Luk 22:31).

Lärjungarna stötte emot Sten-Lammet, så att de föll omkull; och därmed föll de i Satans såll. Och nu gick det hit och dit, upp och ned och runt omkring med dem som med kornen i ett såll. De låg där huller om buller och visste varken vad eller hur.

Nyss lät det så: "Även om alla andra tar anstöt, så ska jag inte göra det." – "Även om jag måste dö med dig kommer jag aldrig att förneka dig!" *Samma sak sade alla de andra också.*" (Mark 14:29–31). Men *nu*, i sållet, inte bara förnekar han utan styrker förnekelsen med förbannelser och eder.

Lärjungarna hade inte ens en aning om, vilket vilddjur de ännu hyste i sina hjärtan. Men "när budordet kom fick synden liv" (Rom 7:9). Den eviga lagen, den eviga rättfärdigheten, trädde fram i och med Jesu död, och synden flödade över. Sållet är sjunderomarehålan i hela dess vidd, djup och höjd. Pauli beskrivning är bara en liten antydning om detta.

I sållet brinner det. Fåren måste gå genom eld (Sak 13:7–9). Rotlivets "silver och guld måste luttras" och lösgöras från slagget, djuret. Och därför måste slagget flyta upp, djuret träda fram. Och det sker i sålleden.

Sållet är nämligen vredens sju skålar. De utgjuts över djurmänniskorna (Upp 16). Och så långt lärjungen är en sådan, drabbas han av dem.

.....

Denna skålarnas vrede, sållvreden, måste varje lärjunge undergå i *större* eller *mindre grad*, allt efter som han är vilddjuret, som stöter sig på Lammet. Allt som inte i godo böjer sig för lammviljan, det måste *brännas* ned i skräckveckoeld.

AL sid 462-464 (8-9 i pdf Kap.7)

Sållsvindeln

Den är tvåfaldig: vänster svindeln; och högersvindeln.

Lärjungarna befann sig här på en höjd. Och den var rotlivshöjden. De var i roten utfödda ur djuret, världen, (Joh 15:18, 19) och infödda i den ruvande anden, vilken de ägde som rot-ande. Och på denna andehöjd stod de nu "övergivna av Gud" liksom mästarten. Och där brusade ett djup till vänster och ett djup till höger.

Vänsterdjupet är **förtvivilans vemod**, som ger allt hopp förlorat och envist håller fast vid den inbillade omöjligheten av att kunna bli frälst. Det är vildturen. Ibland tar han denna gestalt: "Jag har begått synden mot den helige Ande; allt är förlorat". Och om man bevisar för en sådan människa, att hon inte kan ha begått den synden i sådan grad att den är oförlåtlig, om hon ännu inte i uppsåtlig förhärdelse och planmässigt motstånd bortvisat honom, så fasthåller hon dock detta. Tjuren har fått makt med henne. — Anden varnar henne. Därmed har han också sagt: "Det är ännu inte för sent". Men fortsätter hon i det förhärdade vemodet, som bär fram än ett och än ett annat, då bär det av just in i synden mot Anden.

Högerdjupet däremot är **förtvivilans trots**, som särskilt i 4:e och 5:e vredesskålen blixtrar i verkliga avgrundsflammar i den "solbrända" och förmörkade lärjungasjälens. Det är vildlejonet, som höjer ram och sträcker klor emot Gud. Även här varnar Anden. Därmed har han också sagt: "Det är ännu inte för sent". Men fortsätter människan i det förtvivilade trotsset, som bär fram än ett och än ett annat, då bär det av just in i synden mot Anden.

.....

Ty detta vemod och detta trots är **sårad egenvilja, sårad egenkärlek, sårad**

världskärlek. Och de är den sista utvägen att rädda det sårade djuret från döden. Vemodstjuren och trotslejonet är egenviljan, vildviljan, räddad undan Guds dödsdom och överförd i satansviljan. Så föds djuret till det avgrundsdjur, mot vilket den *frälsande* Guden står maktlös. Hela lärjungen blir agnar, som måste prisges åt elden.

AL sid 465-466 (10 i pdf Kap.7)

Sållsömmen

Man kan också somna i sållet. Och även sållsömmen är tvåfaldig: den s.k. evangeliska och den lagiska sömmen. Det är alltså skökofaran.

Sålunda först: den **lögnevangeliska** sömmen. — I sållskakningen flyter de lätta kornen upp och flyter ovanpå. De är slösäd. — Man slår sig till ro i sållet och tror, att det inte kan bli annorlunda. Man gör sig ett evangelium av dessa ord: *"Ty jag kan inte fatta att jag gör som jag gör. Det jag vill, det gör jag inte, men det jag hatar, det gör jag."* (Rom 7:15). Och med det evangeliet somnar man in i sållet, i Rom 7:e. Där ligger den lögn-evangeliska skökan och sover så djupt. Och där samlar och sover hon mångtusentus själar. Det är utanförfrälsningen utanför födelsen, som gör att hon alltid flyter upp i sållet och blir slösäd. Det är den förfalskade "klenoden", som leder henne vilse. Den ande- och budlösa kalken ger henne dvaladrycken.

Och för det andra: den **lagiska** sållsömmen. — Det finns människor, som aldrig fallit i några "grova synder". Heder åt dem! Och inte heller i sållet bryter synden ut hos dem, som den gjorde t.ex. hos Petrus. Stor heder åt dem! Men många av dem har svårt för att lära känna det inre fördärvet. Väl erfara de det onda begärets makt, men de har ingen blick för dess syndighet inför Gud. Att t.ex. hat är dråp och begärets blick på en kvinna är hor inför Gud, det har de svårt att förstå med hjärtat. Att de under allt sitt hedervärda yttre liv dock är fulla av synd-, skuld- och dödsande och fångar under syndens och dödens lag, det märker de inte. Och därför har de ingen blick för en grundlig invärtesfrälsning. Kristi ord: *"Du blinde farisé, gör först insidan av bägaren ren, så blir också utsidan ren."* (Matt 23:26), är för dem en gåta. De håller Guds bud ostraffligt till det yttre. Men "de tu buden", på vilka allt hänger, går de väsentligen förbi. Istället hänger de allting på budens utsida. Och så blir de lätta i sållet, flyter ovanpå och blir slösäd, och insomnar på lagens utsida som den enda frälsningsplanka de känner. Och skulle hon visa sig svika här och där, så tar även dessa sin tillflykt till Rom 7:e. Det är den

lagiska skökan.

AL sid 467 (11 i pdf Kap.7)

De två händerna

De är en svart och en vit. *"Se, Satan har begärt att få sålla er."* (Luk 22:31) Och han fick dem, som han fordom fick Job (Job 1:6–12). Det är den svarta handen. — *"Men jag har bett för dig, att din tro inte ska ta slut."* (Luk 22:32). *"Helige Fader, bevara dem i ditt namn"* (Joh 17:11). Med dessa ord hade mästaren lagt dem och särskilt Petrus i Guds hand. Det är den vita handen.

Lärjungarna måste sammanväxa med mästaren genom en lika död. De måste dö från synden som han, utfödas från djuret som han. (Rom 6:5) Och därför övergav Gud även dem. Han fördolde sig i templet. Och ingen av dem kunde komma in i det, förrän de sju plågorna hade nått sin fullbordning (Upp 15:8). Dessa plågor var Guds dom över lärjungadjuret. De var deras "straffområde", där de måste tömma kalken till botten. Men i kraft av mästarens förstfödelse kunde domsplågorna bli födslökval till liv.

Då den gode döljer sig, uppenbarar den onde sig. Då världens Gud går bort, *kommer* denna världens furste. I sållningstider "har mörkret makten". Och den svarte får makt över lärjungen bara så långt, som denne är svart.

Då Gud övergav Hiskia, skedde det *"endast för att pröva honom, för att han skulle få veta allt vad som var i hans hjärta"* (2 Krön 32:31). Och han prövade Israels barn för att just det som bodde i deras hjärtan skulle bli uppenbart: *"om de ville hålla hans bud eller inte"* (5 Mos 8:2).

Likaså här. Han övergav lärjungarna för att allt vad som bodde i deras hjärtan skulle komma i dagen. Och det kom också i dagen. De visade sig vara både elva vilddjur, som stötte sig på Lammet, och elva lamm, som innerst fasthöll tron på Lammet. I sållet skakades varje lärjunge i två delar: agnar och vete, slagg och guld, vilddjur och lamm. Och veteviljan, guldviljan, lammviljan, stod på Guds sida. Och kring den viljan tog den vita handen ett fast grepp. Men agnarviljan, slaggviljan, vildviljan, stod på Satans sida. Och kring den viljan tog den svarta handen ett fast grepp. Så låg de i två händer.

I skräckveckan känner lärjungen tydligt att här är en ond hand med, som kämpar med den goda handen om hans arma själ. Han erfar att synden går utöver människomått, även om den inte bryter ut. Vildviljan spetsar till sig i en udd, vars stål härdas av en hemsk avgrundsvilja. Här

finns andeingjutelser och frestelsestormar av sådan art, att allt tvivel på deras ”svarta” ursprung försvinner för alltid. — Vissa präster och andra modernister är nu så ivriga att ”avsätta djävulen ur läran”. Men den, som i skräckveckokamp lärt personligen känna honom, han ömkar sig över sådan ytlighet. Här, som vid all annan modern pojkaktighet och slyngelkritik, är det brist på för-pingstlig skolgång. Våra vänstermodernister är så *lärda*, så att de vet ingenting, och så *viktiga*, så att de väger ingenting.

I skräckveckosållet känner lärjungen även, att här är en god hand med. Han erfar tydligt hennes stillande, stödjande och bärande kraft, och hur hon liksom tum för tum i utsäglig barmhärtighet och trofasthet upplöser, avvärjar, övervinner synd-, skuld- och dödsanden, och därmed utföder lärjungalammet ur lärjungadjuret. Och han erfar även med absolut tydlighet hennes varnande tryckningar och vredgade grepp kring rot-viljan, då han närmar sig de sugande svindeldjupen. Och han känner att dessa varnande tryckningar urladdar brännande signalgnistor, då vildviljan börjar anta den fjärde och den femte skålens motståndare- och hädelseuddar. Ty här kan lärjungen förvandla rot-tron, rot-viljan, i otro, i vildvilja. Och därmed slår han sig ut ur den goda handen. Hon har ingenting att hålla om, då tron försvunnit. Och då måste hon släppa. Och därmed är lärjungen släppt. Han har blivit helt och hållet en agnar-människa, som måste prisges åt elden.

I skräckveckan flödar synd-, skuld- och dödsanden över. Och lärjungen ser hos sig inget annat än sådant flöde. Men just det att han ser och lider av denne ande, visar att han i roten är en ren ande.

I sållet kommer agnarna upp. Och han ser hos sig inget annat än agnar. Men just det att han ser och lider av dem, visar att han i roten är ett äkta vetekorn.

I skålarnas eld flyter slagget upp. Och han ser hos sig inget annat än slagg. Men just det att han ser och lider av slagget, visar att han i roten är äkta guld.

I ”förargelsen” rusar vilddjuret upp. Och han ser hos sig inget annat än vilddjur. Men just det att han ser och lider av vilddjuret, visar att han i roten är lammet.

Och i denna sin rena rot-ande, som ligger infödd i den ruvande anden och väl innesluten i den goda handen, suckar och kvider han: ”Jag arma människa! Förri stiger liket upp från sin bår, än jag själv stiger upp ur min död. Det är

slut. Jag är **Nollan**.” Så faller rot-tron dödsdomen över otron, rot-jaget dödsdomen över synd-, skuld- och dödsjaget, ja även domen över sig själv som absolut maktlöst i sig själv. Och nu flamar i öster en gryning; påskdagens sol går upp.

AL sid 467-470 (11-13 i pdf Kap.7)

Upprättelsens tid

”*Elia kommer först och återupprättar allt*” (Mark 9:11–13).

”*Johannes ska omvända många av Israels barn till Herren, deras Gud. Han ska gå före honom i Elias ande och kraft, för att vända fädernas hjärtan till barnen och ge de trotsiga ett rättfärdigt sinne och skaffa åt Herren ett folk som är välberett.*” (Luk 1:16, 17).

I ”stöten” hade lärjungarna fallit omkull. I ”sållet” blev de i grunden nedslagna och krossade. Nu måste de upprättas. Rot-tron, rot-livet, måste milt, ömt och försiktigt dras fram ur ruinerna. Detta gjorde mästaren under de 40 dagarna, som är upprättelsens tid.

.....

Och detta förpingstliga verk kallas en ”upprättelse”. Och vad är det som ska ”upprättas”? Jo, människoväsendet. Detta har nämligen inte gått förlorat genom synden. Det är oförlorbart. Synden har bara gett det en naturvidrig beskaffenhet. Människan som sådan är inte vilddjuret. Hon är och förblir — människa och aldrig ett djur. Utan vilddjuret är den världsälskande, jordkrypande och lågsinnade nedaneftergestalt, som människan fått genom synden.

Nyfödelsen är alltså inte en skapelse av ett nytt människoväsen, utan en om- eller renskapelse av det ursprungliga väsendet. Det är den människan Jesus Kristus, som i gestalten av den utlovade anden omgestaltar och utgestaltar det upp- och nedvända, bakvända, bortvända, förvända, förkrympta och fördärvade människoväsendet till ett sant, ett ”upprättat” människoväsen. Och detta sker, som vi sett, genom ordets, andeordets säd. Denna säd befruktar människan, så att inom henne uppstår ett människofoster, *vilket alltså utgörs av människoanden i innerlig förening med sädesanden*. Denne senare förenar sig nämligen frövis med den förre så djupt och innerligt, som vatten förenar sig med vatten. Denna andeförening i människoväsendets medelpunkt är den kärna av ”silver och guld”, kring vilken hela detta väsen så småningom samlar sig till ett återupprättat människoväsen, är det befruktade frö ur vilket rot-människan växer upp till pingst-

människan, är den tro om vilken mästaren bad att den inte får bli tillintetgjord. (Joh 17:11, 15) Och det var denna rot-människa, som fick genomgå skräckveckans utfödelsekval.

Alltså är visserligen hela den förpingstliga lärjungaskolan upprättelsens tid. Men de 40 dagarna är i alldeles särskild mening en sådan tid. Ty först måste människan, som djurmänniska, grundligt slås ned, innan det kan komma till en grundlig upprättelse. Och nu hade de elva blivit grundligt nedslagna. *Och nu först bryter Eliasverket igenom.* Omvändelsen fortskrider till en hel och full omvändelse. Nu repareras, renoveras och restaureras de elva till elva dugliga kärll åt den utlovade anden. Och så stod de på pingstafton som ett för pingst-Kristus "välberett folk". Där står det första skapelsebeståndet som upprättat rot-bestånd till pingst-beståndet.

Och denna upprättelse genomfördes av den uppståndne. Den förskräckliga veckan var ändad och påskdagen inne. Och han kom och stod mitt ibland dem. Där stod "stenen", på vilken de stött sig. Men han var ännu inte pingstklippan, ty han hade ännu inte bestigit det 7:e berget, Sions berg (Heb 12:22). Och de kunde ännu inte ta emot honom som sådan, ty de var ännu inte upprättade. Men han var de 40-dagarnas upprättelseklippa. Och som sådan kunde de ta emot honom. "Frid vare **med** eder!" Men det var ännu inte pingstfriden. Ty han var ännu inte det prästvigda och tronsatta Lammet. Det var bara den förpingstliga upprättelsens frid, rot-friden, ruvnings-friden.

"Och han andades på dem och sade: *Ta emot helig ande*" (Joh 20:19–23). Men det var ännu inte pingstanden. Det var bara upprättelsens ruvande ande. Och han ruvade dem i 40 dagar.

De nedbrytande och genombrytande födslokvalen var utståndna. Men därmed var födelsen inte fullbordad. Utan utfödelsen ur djuret och infödelsen i den ruvande anden — vilket allt är samma som upprättelsen, omvändelsen, sinnesändringen eller välberedelsen — fortgick under hela denna tid. Ty där fanns en köttsträng, genom vilken de ännu hängde fast vid djuret. Utfödelsen hade ännu inte blivit lösfödelse. Och det visar sig också. "Men vi hade hoppats att han var den som skulle frälsa Israel". Där stack djuret fram. Och bestraffningen blev skarp: "Så tröga ni är i tanke och hjärta till att tro på allt som profeterna har sagt! Måste inte Messias lida det här för att sedan gå in i sin härlighet?" (Luk 24:21, 25). Alltså var lidandesvägen till härlighet ännu oklar för dem. Israels förlossning missuppfattar de fortfarande. Att den måste bli

en *inre* förlossning från djuret, från "Pilatus och Kaifas", innan den kan bli en *yttre* förlossning i ett messianskt världsrrike, det står ännu inte tydligt för dem. De befann sig ännu i ett grumligt och tyngande nedanefter. Den jordiska och köttsliga messiasförväntningen gick igen som ett spöke i hjärta och hjärna. Och t.o.m. i avskedets stund på det 6:e berget, himmelsfärdens berg, skymtar den fram: "Herre, är tiden nu inne då du ska återupprätta riket åt Israel?" (Apg 1:6). Och svaret blev ungefär detta: "Tyst med sådant!" De var alltså inte ens då "ett för Herren välberett folk". Det blev de först i nästa skede, de 10 dagarna mellan himmelsfärden och pingst.

AL sid 470-473 (13-15 i pdf Kap.7)

Valets tid

"Han befallde dem: *Lämna inte Jerusalem utan vänta på vad Fadern har lovat. Då vände de tillbaka till Jerusalem från det berg som kallas Oljeberget. Alla dessa framhärdade enigt i bön*" (Apg 1:4, 12, 14).

Här står lärjungarna på det adamtiska valplanet. De var väsentligen utfödda från synd-, skuld- och dödsanden. Det första skapelsebeståndet var i det stora hela upprättat. De innehade i huvudsak samma ståndpunkt som Adam före fallet.

De befann sig nu invid gränsen till pingstbeståndet. Men detta består i den sionitiska första- och andrabudskärleken. Och det intas endast genom ett val, i vilket människan frivilligt gör Gud till sin Gud och ingen mer. Det är det evigt avgörande förstabudsval, i vilket människan tar Gud av allt hjärta, av **all** själ, av **all** kraft och av **allt** förstånd. Det är det evighetsdigra: steget-ut, steget-ut, steget- ut! Detta val hade de förut inte kunnat göra; ty de var inte tillräckligt utfödda från merguden. Men under de 10 dagarna kan de det. Nu disponera de fritt över sina hjärtan. De har en av den ruvande anden skapad makt att ge sig själva *helt* åt Gud eller att ge sig själva åter åt merguden. De äger kraft att valfritt överföra rot-tron i pingst-tro, att sälja allt för skatten och pärlan. Och utan detta val stiger ingen dödlig över tröskeln till det nya förbundet, som *är, är* överjordisk, övervärldslig, evig **all**-kärlek.

De framhärdade enigt i bön, tills pingstdagen kom. — De 10 dagarna var en väntetid, en djupt ingripande prövningstid. Mästaren gick bort för andra gången. Den ruvande anden drog sig tillbaka. Han skildes ifrån dem och for upp i himmelen. Därmed ställdes de på den prövande

punkten, som heter: ”Nätt-och-jämt”. Här väger och väger det, men bara ”nätt och jämt”. I varje sekund kan det slå över i ett otrosfall. Nu måste det innersta fram. Ett avgörande steg måste tas; steget-ut eller steget-tillbaka. — På punkten ”Nätt-och-jämt” försiggår det djupare och finare utfödelseverket, som är valverket. Här avprovos rot-verket: om lärjungen vill göra fullt bruk av detta genom steget-ut-tron. Gör han inte det, så nedflyttas han i läroskolan med åtföljande skräckvecka, stöt, såll, fara och handgrepp, samt med ny upprättselstid; och så ställs han åter på valplanet. Så kan mästaren få hålla på med en lärjunge om och om igen i årtal, i årtionden. Ja, till sist bli tvungen att lämna honom åt mergudarna, som han inte vill släppa.

De framhårdade enigt i bön, tills pingstdagen kom. — De 10 dagarna är en tid av spännande, hårdande kamp. Här har vi den andliga gymnastiken, ”övningen till gudaktighet”, som Paulus anbefaller. Han använder just grekiska ordet ”gymnatse”, varav vi har ordet gymnastik: ”gymnastisera dig själv till gudaktighet”, säger han (1 Tim 4:7). Denna gymnastik ingår i alla skeden både före och efter pingst. Men under de 10 dagarna har den en slutgrundläggande betydelse. Det restaurerade skapelseväsendet måste övas för att kunna ta emot och använda den största gåva, som Gud kan ge en människa, den utlovade första- och andrabudsanden. Första- och andrabudsunderlaget måste hårdas i de 10 dagarnas framhårdelsekamp. Den sju-sidige naturanden (vishet, förstånd, rådfullhet, starkhet, kunskap, fruktan och rättfärdighet enligt Jes 11:1–5) måste gymnastiseras, spännas, sträckas, lära sig att lyfta, bära, bortkasta, ta, fasthålla, gå, stå, o.s.v. Under de 10 dagarnas hårdningskamp framkommer den djupare personligheten hos lärjungen. Här utmejslas särskilt det individuella, det ursprungliga och originella hos honom. Just det, som han har fått och ingen annan, just det, som han är kallad att insätta i riksutvecklingen och ingen annan, det dyker upp till sin restaurerade natursida *särskilt* under denna spännings- och tränings-tid. Den tillbakadragne, fjärran stående mästaren pressar fram de fördolda skapelsedjupen i människoanden. Kärlet formas åt den utlovade anden, just på det särskilda och originella sätt, så som han vill träda fram hos *varje* lärjunge.

AL sid 476-478 (16-18 i pdf Kap.7)

”Förstabudsnollan”

De framhårdade enigt i bön, tills pingstdagen kom. — De 10 dagarna är den sista akten i kampen för att komma in genom den trånga

porten. Och denna kamp ålade han lärjungarna med förfärande allvar: ”*Kämpa för att komma in genom den trånga porten. Många, säger jag er, ska försöka komma in men inte lyckas*” (Luk 13:24).

.....

Denna trånga port är förstabudsporten eller porten till det första sionsbudet. Och detta bud är den firsidiga allkärleken till Gud, det firsidiga alltet, det firsidiga evangeliet, den firsidiga gudskraften till frälsning. Denna all-kraft *är* allt, *har* allt och *kan* allt; och den tål ingenting vid sin sida, som själv är något, har något och kan något. Och därför släpps aldrig genom porten till detta firsidiga förstabuds-allt något annat än det firsidiga förstabuds-intet, d.v.s. endast en sådan människa, som absolut inte av sig själv kan älska Gud av *allt* hjärta, *all* själ, *all* kraft och *allt* förstånd. Endast ett sådant människointet går igenom porten. Så trång är den. Låt oss kalla detta människointet för ”**Förstabudsnollan**”. Hon är rot-människan. Hon är en sådan människa, som

- dels fått ”låna” förstabudsanden så mycket, att hon av erfarenhet vet, att firsidig all-kärlek är genom honom *möjlig*, och därmed fått inse, att frälsningen ligger *inom* och inte *utom* det första sionsbudet,

- dels fått en så livs levande erfarenhet av sin fullkomliga oförmåga att *utan* honom älska Gud med denna kärlek, så att hon *är* ”Förstabudsnollan, *är* detta för henne själv evigt orubbliga, genom henne själv evigt ohjälpliga: ”**Jag-kan-inte-själv**”.

Och att *vara* ett sådant människointet det vill säga något mer än att ideligen bara föra sådant tal på tungan. Den av Gud skapade nollan skramlar inte. Hon är ett dyrköpt erfarenhetsliv, en djup och allvarlig verklighet, som talar även då hon tiger.

.....Hon *var, är* och *förblir* aldrig annat i sig själv än det tomma kärlet. Därav kommer det sig, att de största förstabudsjättarna på Sions berg alltid är de största nollorna. De står bara som mottagande allt av Gud till både ande, själ och kropp. De lever det äkta småbarnslivet. Längre än till nollan har de inte kommit. Och längre kommer ingen. Att komma ut ur nollan, det är lögnen, synden. Och inte ens Kristus kom utöver den medskapade noll-naturen som människa. Även han måste sekundligen se Faderns händers verk i allt (Joh 5:19).

Sålunda är ”Förstabudsnollan” en för både Gud och människa oändligt *dyrbar* nolla. Hon är just det barnasinne, som mästaren med ett högtidligt och bedyrande ”sannerligen” krävde av lärjungarna som det absolut nödvändiga *villkoret* för att komma in i himmelriket, vilket i

första hand är pingstriket (Matt 18:3). Hon är just det ”barn” (rotbarn), som lärjungen *måste vara*, innan Gud kan sända sin sons ande i hennes hjärta (Gal 4:6).

”Förstabudsnollan” är själva kärnan i människoväsendets upprättelse, själva hjärtat i skapelsebeståndets restauration. Hon är den rotvis återställda människan.

I ”Förstabudsnollan” har omvändelsen blivit hel och sinnesändringen blivit sann. Hon *är* omvändelsen, *är* sinnesändringen till Gud, ”till Gud” (Apg 20:21). Hon är de rättfärdigas sinnelag eller förstånd. ”Förstabudsnollan” är den för Herren-anden ”*välberedda*” människan. Hon är just detta ”*allt*” (rot-allt), som Elia måste komma och upprätta först eller ”ställa i lag igen”, innan lärjungen kan inrymma och använda det sionitiska förstabuds-alltet, som *själv är allt, har allt och kan allt*, och som därför *aldrig* fördrar något annat än det, som är *noll* i sig själv.

AL sid 479-481 (18-19 i pdf Kap.7)

.....

”Fästeläran”

De framhärdade *enigt* i bön, tills pingstdagen kom. — Då mästaren skildes ifrån dem, visade han dem inte tillbaka till långfredagen, inte till någon utanför-frälsning genom ett juridiskt straffvikariat. Inte ett ord om något sådant. Utan han visade dem *framåt*, till den utlovade anden, som skulle ge dem kraftbeklädnings från höjden (Luk 24:49). Han visade dem till *sin person*. Och denne person ställde han inför dem i hela sin himmelska upphöjdhed, i hela sitt oändliga makt- och kraftmajestät: ”*Åt mig har getts all makt i himlen och på jorden.*” Och denne person ställde han alldeles inpå dem som sekundligt närvarande: ”*Se, jag är med er alla dagar intill tidens slut.*” (Matt 28:18, 20) Han visade dem alltså inte till sina verk, utan till *sig själv* som det fullmogna, evigt verksamma storverket, i vilket förnedringens alla verk står på himmelsk middagshöjd.

Och de 10 dagarna var framhårdandet just inför *personen*, tills han kom. Alltså inte ett förlitande på hans verk, utan på *honom själv*, inte ett väntande på en juridisk syndaförlåtelse — en sådan hade de i världsförlåtelsen — utan en väntan på själva personen, pingst-Kristus, som utförde pingstens personliga rättfärdiggörelseverk genom att som den utlovade kraftanden från höjden ”uppfylla” dem med försoningens första- och andrabudsande, som är förlåtelse- och födelseanden i oupplöslig förening.

De framhärdade *enigt* i bön, tills pingstdagen kom. — Under de 10 dagarna fick de alltså lära

sig att inta och fasthålla det personliga fästet i den *osynlige*. Allt försvann för dem utom personen. Så går det till. Inför den osynlige stod de, inför honom höll de ut. Så ska det gå till. Och därvid fick de erfa, hur gränslöst svaga de var i sig själva, sprödare än sprödaste strå. Höll han dem inte, så låg de där i ohjälplig ruin. Men han känns hålla så svagt, så ”nätt-och-jämt”. Ja, ibland liksom inte hålla alls, så att de måste uppbjuda den skapade rot-trons hela kraft för att hålla i honom och inte ramla omkull. Ja, just så går det till.

Under de 10 dagarna fick de alltså 10 lektioner i den viktiga ”**Fästeläran**”. Och hon lyder så:

”*Tag sekundligen fäste i den osynlige; aldrig, aldrig i det synliga, ty då ramlar du omkull och blir nedflyttad i bakläxeklasserna!*”

”*Tag sekundligen fäste i Kristus; aldrig, aldrig i dig själv, ty då ramlar du omkull och blir nedflyttad!*”

”*Tag sekundligen fäste i Fadern och Mästaren; aldrig, aldrig i någon annan ”fader och mästare”, ty då ramlar du omkull och blir nedflyttad!*”

Här får man lära, vad den sanna objektiviteten, grundvalen, är. Den är Jesus Kristus, själva personen. Och något högre, fastare och pålitligare att trygga sig till och vila vid, än Gud i Kristus, finns inte. Och först då, när lärjungen fått i sig den heliga hjärtskräcken för sitt klubbiga, själviska själv och för alla andra ”ljuvliga” bäddar och stöd, först då blir han det sanna självet, den sanna subjektiviteten, i det stora Stam-självet. Först när han inte vågar leva en sekund *utan* Herren-anden, först då är han mogen för den utlovade anden.

De framhärdade *enigt* i bön, tills pingstdagen kom. Och den kom. Och då kom det som de så ihärdigt sökt, väntat och bett om: kraftbeklädnings från höjden. Denna kraft hade de känt på avstånd som den uppehållande kraften i deras svaghet. Och denna lilla kraft tog de så väl vara på, att de kunde dagligen prisa och lova Gud (Luk 24:53). Men den som har, honom ska bli givet. Och så gavs den stora kraften, den utlovade kraftanden. Och den är en beklädnings. Men inte en utanpådräkt, inte ett fårskinn på vargen, utan en invärtesdräkt, en dräkt av ande, som på varje punkt genomklär och genomtränger människoanden, som vatten genomtränger vatten. Och just eftersom de nu *var* och aldrig *blev* något annat än ett intet i sig själva, just därför blev Kristus i dem detta oändliga allt, denna väldiga första- och andrabudskraft, som skakade hela världen.

AL sid 481-484 (20-21 i pdf Kap.7)

Valplan - Pingstfödelsel

Och på valplanet står rot-tron fullväxt, fullgången för pingstfödelsel. Hon är fullväxt just i gestalten av den oändligt dyrbara första- och andrabudsnollan: "Jag-kan-icke-själ". Hon är det luttrade rot-guldet, guldnollan, om vilken Kristus sa: "Jag säger er sanningen: Om ni inte omvänder er och blir som barnen kommer ni inte in i himmelriket." (Matt 18:3) Just detta "barn", som är intet, *förstår inget* och *kan intet*, nämligen: *i, genom och av sig själv, sig själv*, just detta barn är guldnollan, den fullgångna rot-tron, det reparerade, renoverade och restaurerade människoväsendet, eller den till sitt ursprungliga skapelseskick återställda människan, vilken tar allt till ande, själ och kropp som gåva av Gud. Denna noll-tro är alltså inte ett sedligt ingenting eller ett mellanting mellan gott och ont. Nej, hon är ett ingenting bara i den meningen, att hon är ett inget *i, av och genom sig själv*; men hon är *något i, av och genom Gud*, en oändligt dyrbar skapelse av honom. Hon är människoanden, i grundskolan nedbringad och återförd till sin medskapade, men genom otron förlorade förstabudsställning till Gud, så att denne ande nu, på valplanet, står som det passande kärlet, den nödvändiga naturbasen för den utlovade anden, som är försoningens första- och andrabudsande.

Och här på valplanet övergår rot-tron i pingst-tron, som är den födda tron, den krönte krafttron, den födda segern över världen. Och nu säger lärjungen: "Jag kan allt genom Kristus, som gör mig mäktig." Och det kan han jämt så långt och så länge, som han är den gyllene nollan, som ingenting kan av sig själv. Och endast på denna gyllene noll-väg utvecklar sig pingstens guldtrö till en allt fullare och renare första- och andrabudstro, som är verksam i första- och andrabudskärleken, i första- och andrabuds rättfärdigheten, i första- och andrabudsnåden, i första- och andrabudsanden, med ett ord: i fyrsidigt förstabudsevangelium och i tusenfaldigt andrabudsevangelium.

Och först på tredje födelsedagen står tron för evigt fullväxt till sitt livsväsen, som är den eviga kärlekens, den eviga rättfärdighetens, den eviga livsnådens, den eviga andens, med ett ord: det eviga evangeliets väsen. Detta eviga livsväsen kallas i denna världen för tro, ty det saknar lekamliga ögon och ser endast med andens ögon. Det har den osynlige för ögonen, som om han sågs. Men i den andra världen avkastas trons slöja, trons ögonbindel, och de paradisiska kroppsögonen slås upp. Där ser människan Gud och hans rike lekamligen.

Tron, hoppet och kärleken är evigt förblivande. Och störst bland dem är kärleken.

(1 Kor 13:13) Ty han är trons och hoppets eviga livsväsen. Tro och hopp försvinner aldrig till sina livsväsen. De endast antar paradisiska kroppsögon, de övergår i skådandet. De försvinner endast så, som det lägre organiska försvinner i det högre organiska, som det ofödda barnet försvinner i det födda barnet. De uppgår på tredje födelsedagen i paradismänniskan.

AL sid 552-554 (21-22 i pdf Kap.8)

Organisk livsutveckling

Lärjungaskolan, både den för- och efterpingstliga, är en organisk livsutveckling från frö till frukt. Betrakta henne från nio synpunkter.

För det första: Livet är organiskt.

Redan i kallelsen nedläggs fröet i hjärtat. Och i detta frö ligger hela det andliga och eviga livet inneslutet, som den väldiga eken en gång låg innesluten i det lilla ollonet. Människan kan aldrig få mer än hon fick första gången i och genom fröet. Ty i det fick hon allt, både Gud, himmel och jord. Men hon fick det under villkor att låta det *vara allt* och att ta och äga det i hela den fullhet, vartill hon blivit skapad att äga det. Med andra ord: hon fick det under villkor att växa upp till den paradisiska myndighetsåldern för arvet: "allt detta" (Upp 21:7).

Redan den lilla livsbegynnelsen, som kvider och skriar, hungrar och törstar och ännu dukar under för djuret, är värd tusen evigheter mer än ingen begynnelse. Detta är trösterikt. I samma stund, som du mottog kallelsen och därmed inträdde i skolan, i samma stund skrevs, o människa, ditt namn i himmelen, som ju de 70 lärjungarnas namn stod skrivna där *långt före* pingst (Luk 10:20).

Men det är också i högsta grad ansvarsfullt och uppfordrande. Ty det barn som inte blir fött, blir det ingenting av. Får inte rot-barnet bli fullgånget och framfött, så är det förlorat.

Men på valplanet står rot-människan fullgången för pingstfödelsel, som är den fulla infödelsen i kraftanden från höjden och därmed den fulla utfödelsen ur all härskande synd.

Och även pingstmänniskan måste fortgå i utvecklingen genom barnaålder, ynglingaålder och fäderneålder till moget övervinnande, som just är villkoret för arvet: "allt detta", som vi sett i vårt 3:e kapitel.

Och först på den tredje födelsedagen står pingstmänniskan för evigt fullväxt genom kroppens utfödelse ur förgängelsen och infödelse i paradisisk oförgänglighet. Sålunda finns andligt liv i alla skeden av lärjungaskolan, nämligen i stigande grad allt efter det stigande

skedet.

För det andra: Ordet är organiskt.

Och det är endast *ett* ord: budet, första- och andrabudsordet. Och just detta är livsfröet. Redan i och genom mottagandet av detta äger lärjungen frövis i själva roten av sitt människoväsen ett förstabudsallt och andrabudshelt liv. Där, inne i roten, älskar han Gud över allt och sin nästa som sig själv. Men denna kärlek övervinns ofta av djuret, som är första- och andrabudssjälviskheten. Men kärleken gror, växer upp och bär frukt. Av sina två livklädnader ger han den ena åt den, som ingen har, och av sin mat gör han sammalunda. Han kräver inte ut mer än det som är förelagt. Han gör inte övervåld mot någon eller orätt; han låter sig nöja med sitt o.s.v. (Luk 3:10–14). Det är sinnesändringens, rot-andens, frukter, ännu inte pingstandens. Och dessa rot-andefruktar är, även de, så nödvändiga att utan dem huggs trädet bort (Matt 3:8–10). Dessa frukter är själva lärandet av mästaren eller utövandet av hans milda och ödmjuka hjärta (Matt 11:29), vilket hjärta just ligger i fröet.

Och detta rot-ord, rot-hjärta, utvecklar sig dagligen allt fullare och renare under skoltiden, *om* det får det. Och på valplanet står det färdigt att övergå i pingstordet, som är det födda ordet, det födda budet, det födda första- och andrabudshjärtat.

För det åttonde: Försoningen är organisk.

Livsfröet utgörs just av den sionitiska första- och andrabudsanden med slaktmärket eller försoningsanden. Redan i mottagandet av detta andefrö sker i hjärtat en försoning med Gud. Och i denna försoning i själva roten av människoväsendet ligger hela försoningen frövis innesluten. Och den utvecklar sig dagligen genom den ruvande försoningsanden till en allt fullare och renare försoning med Gud, *om* den får det. Och under skräckveckan träder det ännu oförsonade väsendet hos lärjungen i dagen. Och under de 40 dagarna bryter försoningen igenom i kraft av den påblåste försoningsanden. ”*Frid vare med er!*” (Joh 20:19-26) Det är försoningsfriden efter oförsoningens storm- och domsdagar. Och på valplanet står rot-försoningen fullväxt i den oändligt dyrbara första- och andrabudsnollan: ”Jag-kan-inte-själv.” Och här övergår den i pingstförsoningen, som är den födda försoningen, kraftförsoningen från höjden. Och nu säger lärjungen: ”Jag kan allt genom Kristus, som gör mig mäktig.” Och denna pingstförsoning utvecklar sig dagligen inne i Kristus till en allt fullare och renare försoning med Gud genom ett allt fullare och helare

mottagande av en förstabudsallt och andrabudshel kärlek, rättfärdighet, livsnåd och ande. Och först på den tredje födelsedagen står försoningen för evigt fullväxt genom själva kroppens försoning med Gud i fullkomlig helighet och härlighet.

.....

Sålunda har lärjungen alltsammans redan i fröet. Och han har alltsammans på varje punkt av lärjungavägen både före och efter pingst. Livet, budet, omvändelsen, sinnesändringen, upprättelsen, valet, döds- och uppståndelsehelheten, försoningen, rättfärdiggörelsen — allt detta och mycket mer därtill har lärjungen i sig både *före* pingst i och genom den ruvande anden som inneboende rot-ande, och *efter* pingst i och genom den inneboende pingst-anden. Och han har alltsammans i varje nu. Och allt måste mottas på nytt i varje nu. Och allt måste levas, utövas, praktiseras på nytt i varje nu.

Allt följer växandets lagar. Och dem har mästaren angivit i Markus 4:26–29, som vi sett. Alltså inget fjäsk, inget fladderviljande eller fladderlöpande, ingen feber! Utan stilla, stadig och ihärdig skolgång just där du är ställd! Ja, just i *din* koja eller i *ditt* slott, just i *din* syssla, i *dina* sorge- och glädjeämnen, i *dina* frestelser, just inne i detta sekundliga *ditt* sitter *din* mästare på katedern och skolar just *dig* i första- och andrabudsordets mottagning och övning. Och då du inte kan hålla det sionitiska kravbudet, så håll då det sionitiska förlåtelsebudet, som är samma bud, samma ande med slaktmärket, vilket *håller* dig genom daglig, ja, sekundlig förlåtelse. Det är rot-förlåtelsen, som ges av den ruvande anden i och genom rot-anden, eller rot-tron, och som sekundligen håller dig förlöslad, uttagen och ren i hjärteroten, så att du kan förbli i skolan trots all din synd och brist.

Sålunda finns den ovannämnda ”väsentliga kärnan” i hela lärjungaskolan. Lärjungen äger henne från början och i varje nu, fast i olika grad allt efter det förhandenvarande utvecklingsskedet. Detta är trösterikt. Ty om du finner, att ditt liv, din omvändelse, din sinnesändring o.s.v. är mycket för svaga och alldeles inte någon fullgången beredelse för pingst, så må du inte förtvivla för det. Redan den svagaste början är tusen evigheter mer än ingen början. Och han som börjat det goda verket i dig, han ska också fullborda det. (Fil 1:6)

AL sid 488-497 (24-29 i pdf Kap.7)

I vårt 7:e kapitel har vi sett, att frälsningssanningen är organisk eller att den börjar som ett frö och följer växandets lagar ända till fullkomning. Detta gäller också tron,

som innefattar hela frälsningssanningen.

Tron är organisk. Redan i trosfröet ligger hela tron innesluten som eken i ollonet. Och den utvecklar sig i läroskolan till en allt fullare och renare första- och andrabudstro, som verkar genom första- och andrabudskärleken. Ty någon annan frälsande tro än den, som efter sitt förhanden varande mått är ”verksam genom kärlek”, finns icke, enligt Paulus. ”*Allt beror på om man har en tro, som är verksam genom kärlek*”, säger han (Gal 5:6).

Det föreläggs tron endast en läxa och alltid samma läxa: de tu buden, på vilka allt hänger, eller att lära sig att älska Gud med fyrsidig förstabudskärlek och att älska sin nästa med tusenfaldig andrabudskärlek. Och hela konsten är att vara gren i honom, som är kärleken, gren i försoningens första- och andrabudsande, eller att så tro på Kristus, att det är en tro i Kristus (Gal 3:26). Ty tron finns aldrig till utanför Kristus. En millimeter, så att säja, utanför honom — och tron är upplöst och försvunnen. ”*Förbli i mig, så förblir jag i er*” (Joh 15:4).

AL sid 551 (20 i pdf Kap.8)

Tron har människoform. Därpå ligger vikt. *Hennes gudomliga, överjordiska och övervärldsliga innehåll framträder endast i sann människogestalt.* Tron finns till endast som budhållare. Första- och andrabudshållningen är hennes liv. Hon kan inte leva en sekund utan den. Därav kommer det sig, att den sant överjordiska och övervärldsliga tron trivs endast i det sant mänskliga och naturliga lerkärllivet och mår så hjärtans väl i det vardagliga, jordiska plikts- och sysslolivet med allsidig, ihärdig och trogen budhållning in i det minsta. Hon möter Gud-Allt i allt och suger i sig guld- och honungs-alltet i allt. Jordens för många så tråkiga prosa är för henne en himmelsk poesi.

Andens Lag sid 572 (33 i pdf Kap.8)

Självprovning

Pröva er själva om ni lever i tron, granska er själva! Eller vet ni inte med er att Jesus Kristus är i er? Om inte, så består ni inte provet. (2 Kor 13:5).

Ni däremot lever inte i köttet utan i Anden, eftersom Guds Ande bor i er. Den som inte har Kristi Ande tillhör inte honom. (Rom 8:9).

Vi har nu gjort ett litet försök att framställa den förpingstliga lärjungaskolan. Och nu säger du kanske: ”Jag vet inte säkert, hur jag har det. Jag har trott att jag är ett pingst-barn, men jag fruktar att jag är bara ett rot-barn.”

Sådana ord visar, att du är en uppriktig

lärjunge. Och du ska säkerligen få svar på den frågan: ”På vilken sida av pingst står jag?” Men då ska du inte vända dig till någon annan; utan du ska följa Pauli anvisning i vår text: ”Granska dig själv, pröva dig själv!” Du och ingen annan ska göra det.

Och han anger även *det*, varefter du ska pröva dig, nämligen: *om* Kristus är i dig; *om* Guds ande bor i dig; *om* du har Kristi ande. Har du inte Kristi ande *boende* i dig, då hör du inte Kristus till på nytestamentligt sätt. Du kan visserligen ha honom som rot-ande, men med bara den står du ännu utanför det nya förbundet. Och *förblir* du utanför det som om detta skulle vara nog, då är du förlorad.

Men nu frågar du: ”Hur ska jag få veta att jag har Kristi ande?” Jo, det ska just *han själv* säga dig och ingen annan. Och det säger han dig dels genom sitt *omedelbara* vittnesbörd med din ande, att du är ett Guds barn, dels genom sitt *medelbara* vittnesbörd i ditt samvete, att du är ett Guds barn, nämligen om du som Paulus ”övervinner” i sju lidanden och nio frestelser (Rom 8:35-39). Detta senare är samvetets vittnesbörd ”*i helig ande*” (Rom 9:1). Och först genom detta blir andens vittnesbörd fulltonigt. Och endast så får du veta, att du har Kristi ande, nämligen genom denne ande själv. Han talar ett tydligt språk. Ty ”*där Herrens ande är, där är frihet*” (2 Kor 3:17). I det hjärta där Kristus bor, där är seger. Kristi ande är övervinnareanden. Har du den, så segrar du över allt slags synd. *Ty de som tillhör Kristus Jesus har korsfäst sitt kött med dess lidelser och begär* (Gal 5:24). De segrar alltså över synden i själva dess rot- och invärtesväsen, över hela lust- och begärfördärvet, hela sjunderomare-eländet. Där Herrens ande är, där är frihet och inte sjunderomare-träldom.

.....

Och även Johannes drar gränsen tydligt och skarpt mellan det för-pingstliga och efter-pingstliga, mellan det ofödda och det födda: ”*Den som är född av Gud gör inte synd, ty Guds säd förblir i honom. Han kan inte synda, eftersom han är född av Gud* (1 Joh 3:9). *För allt som är fött av Gud besegrar världen* (5:4). *Allt som är i världen - köttets begär och ögonens begär och högmod över livets goda - det kommer inte från Fadern utan från världen.*” (1 Joh 2:16).

Där har du strecket. Är du född av Gud, då är du född med oförmåga att synda. Du ”besegrar världen”. Och världen är djuret, framför allt invärtesdjuret, som Johannes här kallar ”begäret”. Allt som är fött av Gud, det besegrar just denna invärtesvärld, som är lust- och begärdjuret. — Födelsen omintetgör inte

tillvaron av synd. Även Johannes ”har syndat” (1 Joh 1:9, 10). Men den sätter upp människan på tronen. Hon är konung i sitt hjärte- och livsrike. Hon härskar över synden. Födelsen fritar inte från uppstigande onda begär, men den bekläder människan med kraft från höjden att ögonblickligen ge dem det dödande lejonslaget. Födelsen borttar inte *frestelsen*. Den tvärtom växer, och antar allt farligare och starkare gestalter, alldeles som det gick för Kristus. Men den insätter människan i möjligheten att övervinna dem. Detta övervinnande är det nya förbundets skapelseväsen. Och därför är alla sju evighetslöftena* bundna vid övervinnandet, som vi sett i vårt 3:e kapitel. Övervinnandet är helfödelsen. I övervinnandet, som är kraftbeklädnings från höjden, går strecket, gränsen mellan det för-pingstliga och det efter-pingstliga.

.....

Och om du nu i din självprövning inför Gud finner att du står *under* strecket, så behöver du, som vi sett förut, inte alls ge upp för det. Vill du bli helfödd, så att din helfödelse är *hela* ditt intresse på den punkt där du nu står, så ska du få se hur allt börjar ”rulla” dig åt det hållet. Och om då mästaren sätter sig på tvären mot dig och stänger till för dig med en stenhård tvärvilja just där du ville fram, och du så kommer in i en skräck-, elds- och domstid där du får se din djupa och förskräckliga vildvilja, så vet nu att detta var just första akten av bönhörelsen. Så svarar Gud ofta en uppriktig och älskad lärjunge av vilken han ser sig kunna göra ett kärll till sitt eviga pris, göra en övervinnare som får ärva himlarnas och evigheternas och den nya jordens: ”allt detta”. För att kunna ge dig detta himmelska och eviga är han inte alls ömhänt i att överkorsa och ta ifrån dig detta jordiska och förgängliga, som står i vägen. Och skulle han vara det, då skulle han vara en klen Gud. — Och på denna första akt av bönhörelse kommer de andra. Men minns vad mästaren sade: din vän har gått till sängs, och han vill inte stiga upp. Det krävs, att du är ihärdig och påträngande, om du ska få upp honom, så att ”han ger dig så mycket du behöver” (Luk 11:5–13). Utan denna ihärdighet och ”oförsynthet” får du honom aldrig ur sängen. Det är visst.

AL sid 513-516 (38-40 i pdf Kap.7)

Ett-hjärtat

Apostlagärningarnas ande är en *apostolisk* ande. Här står evangeliets predikan i en sådan

* Se Andens Lag sid 96 (sid 1 i pdf Kap. 3) och Upp 2:11, 17, 26 och Upp 3:5, 12, 21.

sionitisk andelagsrenhet och i en sådan första- och andrabudsfullhet och på en sådan höjd av uppståndelsekraft, som hon aldrig sedan dess innehaft, och som hon aldrig återfår förrän i det sjunde världsríkets martyr- och missionsförsamling, den Harmagedoniska församlingen.

Och denne apostoliske ande tryckte en sådan tubudsprägel på församlingen, att ”*hela skaran av dem som kommit till tro var ett hjärta och en själ*” (Apg 4:32). Där har vi det nya förbundshjärtat, som profeterna förutsagt. Det är pingsthjärtat med pingstlagen i sig. Det är hjärtat med förbundsmässig lagläggning och lagskrivning: ett förstabudsallt och andrabudshelt hjärta, tubudshjärtat med tubudslagen eller tubudsanden i sig. — Detta är **ett**-hjärtat. Och detta hjärta skulle inför världen vara det starkaste beviset för kristendomens sanning. Därför bad mästaren sex gånger i sin översteprästerliga förbön om att hans lärjungar ska vara **ett** för att världen ska tro (Joh 17).

Men **ett**-hjärtat försvann; och därmed försvann även **en**-hopen, **en**-församlingen.

Så finns det nu i hela hopen av alla dem som tror inte *ett* hjärta och *en* själ. Och vad är felet? Jo, bristande pingstlag, bristande lagläggning och lagskrivning, bristande tubudshjärta, bristande *hel*-födelse. Hoparna har stannat på vägen till pingst. De har slagit sig ned vid något av stationsbergen och inte gått upp på det 7:e. det *yttersta* berget, där det finns endast en hop: de tecknade med Lammet på Sions berg. Detta, ja, detta är felet.

Så har dessa ofödda eller fjärdedelsfödda eller halvfödda hopar blivit ”skökan och hennes döttrar”. Och detta månghundrahövdade skökodöme har utträngt och efterträtt den första **en**-församlingen. Månghjärtat har trätt i stället för **ett**-hjärtat. Solkvinnan som en även i det yttre enhetlig församling finns inte mer. Hon finns till endast som: ”*de övriga av hennes barn, - de som lyder Guds bud och håller fast vid Jesu vittnesbörd*” (Upp 12:17), eller som: ”*de heliga, som håller fast vid Guds bud och tron på Jesus*” (Upp 14:12).

Endast dessa *budhållare*, som är spridda i alla kyrkor, både stora och små, endast dessa ”**heliga**” är skökotidens solkvinna. Allt annat är skökan. Och märk noga skillnaden: Solkvinnans förskingrade ättlingar är **budhållare**; — skökan och hennes ättlingar är **budsläppare**. — Endast så åtskiljs bruden och skökan.

Och alla dessa budhållare kring jordens hela rund har *ett* hjärta och *en* själ: tubudshjärtat och tubudssjälen. *De* är **en**-hopen på Sions berg. Men de har ingen i det yttre enhetlig församling. De är förskingrade under hela den babyloniska

skökotiden. Och först när Babel fallit eller skökan brunnit upp i konungaelden och alla budsläpparehopar blivit i världssållet överförda till det oförklädda djuret, då träder dessa budhållare fram som den Harmagedonska martyrs- och missionsförsamlingen. (Upp 18 – 19) — Här pågår i våra dagar i det fördolda en djup, kraftig och underbar ledning och fostran av denna församling mitt under allt skökobuller. Herren på Patmos mönstrar sin här. Håll er redo och slagfärdiga i den sjufaldiga vapenrustningen (Ef 6:10–20). Snart ljuder signalen till samling, uppbrott och strid.

AL sid 508-510 (36-37 i pdf Kap.7)

Skökan - förstabudslöse människoanden med skenet av Kristi namn

I läroskolan föreligger alltid en stor fara. Och den är skökan. För henne varnade Kristus sina lärjungar *oavlåtligen*. Och henne avslöjade och bestraffade han inför dem ideligen och ibland med förfärande skärpa, som t.ex. i de 8 veropen över henne (Matt 23). Ty hon hade fördärvat hela judafolket. Hon hade gjort detta folk till ”utvärtesjuden”, som Kristus beskriver så: *”Utanpå ser ni ut att vara rättfärdiga, men inuti är ni fulla av hyckleri och ondska”* (Matt 23:28), och gjort det till ”bägaren och fatet” med ren utsida men med orent inre (v.25, 26). Hon hade nämligen klyvt Guds ord, klyvt bort ”de tu buden” från löftet, så att dessa bud, som är lagens ande, hjärta och liv, inte fick vara löftet. Därmed hade hon gjort sig ett ande- och budlöst löfte om Messias, som alltså blev en jordisk Messias, vilken framför allt skulle frälsa det judiska djuret från det romerska djuret och göra det förra till det världsbehärskande djuret, vilket alltså blev en världsbehärskande hornorm med himlen på jorden och jorden i himlen. Och lärjungarna var så påverkade av den allmänna skökobesmittelsen att den satt i dem ända fram på det 6:e berget, himmelsfärdens berg.

Och vi har den kristna skökan. Den ande- och budlöse Messias, som den judiska skökan förberett och begärt — han kom. Den världsbehärskande hornormen blev en förfärande verklighet, ett fasansfullt världsfordärv under skenet av Kristi namn.

Ja, just här: i skökoförfalskningen, ormtungeklyvningen av Jesu lära ligger läroskolans fara. Och största delen av allt vad Jesus talat är en direkt eller indirekt varning för densamma. Hela bergspredikan är en varning för ”utvärtesjuden”. Detta ska beaktas, *beaktas*.

Och det finns endast en väg att undgå denna fara, den gamla vägen, som är denna: *”Kom till mig, lär av mig!”* (Matt 11:28–29). Sätt sekundlig kurs på själva personen, *personen*, och aldrig på hans verk i och för sig. Han själv är det största verket, slutsumman av alla sina verk. Och förbli stadigt och ihärdigt hos honom i ur och skur, i allt ditt elände. Gå i skola hos honom. Där föreläggs endast en läxa, alltid samma läxa i alla lägen, i alla förhållanden, nämligen att inlära Jesus som ”de tu buden”, på vilka allt hänger, d.v.s. att inlära Jesus som första- och andrabudsanden, försoningsanden, nådanden, den utlovade anden. Ja, just därpå hänger det:

att inlära Jesus som den försonande, förlåtande, födande, helgande första- och andrabudsanden,

att umgås med Jesus som första- och andrabudsanden,

att tala med Jesus som första- och andrabudsanden,

att be till Jesus som första- och andrabudsanden,

att vandra med Jesus som första- och andrabudsanden med slaktmärket, som förvisso inte bär slaktmärket förgäves, utan sekundligen ”märker dig” med mildaste försoning, förlåtelse och hjälp.

AL sid 453-456 (2-4 i pdf Kap.7)

De framhårdade enigt i bön, tills pingstdagen kom. — Under de 10 dagarnas väntetid hotar en stor fara. Och den är skökofaran. Ty märk väl: just invid den trånga porten och den smala vägen ställde mästaren skökan. Just invid talet om denna port och väg ropade han ut för alla tiders lärjungar detta skakande: Giv akt!, denna genomskärande varning: *”Akta er för de falska profeterna. De kommer till er i fårakläder, men i sitt inre är de rovlystna vargar.”* (Matt 7:13–15). Ty just vid den trånga porten storma sköko-evangelisterna fram, både präster och lekmän. De är så hjärtans hjälpsamma att rycka lärjungen ut ur den framhårdande kampen, som de kallar lagträldom, och att få honom in i utanförfrälsningen utanför födelsen. De ska prompt ha den personliga frälsningen i det *ofödda*. Och därför målar de ut slippa-evangeliet på sådant sätt, att man slipper ifrån födelsen som *allena* frälsande och får den bara som ett följdsläp till utanför-frälsningen. Och så har klofären förstört månet härligt Guds verk och gör det alltjämt. Men, o människa, du känner i deras närhet, att där ligger klo-ande i luften och budbortklyvande ormtunga i deras ord. Fly, fly! Ty här är faran med skenet av Kristi namn.

AL sid 483 (21 i pdf Kap.7)

Appendix

Ordförklaringar med citat från Andens Lag

De ”tu-buden”, ”dubbla kärleksbudet”

Detta är evangeliets tvenne bud, som innefattar icke blott Guds tio bud, utan alla Guds otaliga bud, hela hans vilja i tid och evighet. Det förra innefattar den fyrsidiga **all-kärleken** till Gud: allthjärte-, allsjäls-, allkrafts- och alltförståndskärleken. Det senare innefattar den osjälviska kärleken till nästan, vilken kärlek flyter ur all-kärleken till Gud som bäcken ur källan. De är de ”tu-buden”, kärlekens **första** och **andra** bud (Matt 22:37–40).

AL sid 42 (25 i pdf Kap.1)

Kommentar: Med tubuds-orden syftar Wetterlund på det ”dubbla kärleksbudet” enligt Matt 22:37–40, med likalydande texter i Mark 12:28-31, Luk 10:27 samt referenser till 5 Mos 6:4-5 och 3 Mos 19:18.

Tron

rot-tron, rot-lydnad, rot-skapelsen, ...

Och nu sätter Kristus tron som det enda villkoret för att få den utlovade anden. Ty han säger så: ”*Den som tror på mig, ur hans innersta ska strömmar av levande vatten flyta fram.*” Och Johannes tillägger: ”*Detta sade han om Anden, som de skulle få som trodde på honom. Anden hade nämligen inte kommit än, eftersom Jesus ännu inte hade blivit förhärligad*” (Joh 7:38, 39). Sålunda: endast den, som tror på Kristus, får den utlovade anden.

Men nu säger Petrus: ”*Gud har gett den helige Ande till dem som lyder honom*” (Apg 5:32). Sålunda sätter Gud lydnaden som det enda villkoret för att få den utlovade anden. Hur kan då Kristus sätta tron som enda villkoret? Jo, just emedan tron *är* denna lydnad.

Ty märk: Kristus talar här om **rot-tron**, som ännu inte fått anden. Och Petrus talar här om **rot-lydnaden**, som människan måste ha, innan hon kan få anden. Denna rot-tro och denna rot-lydnad är samma sak. De är **rot-skapelsen** på valplanet. Ty endast den tro, som här uthärdar det avgörande lydnadsprovet: säljer allt för att köpa skatten och pärlan, vilka just är den utlovade anden, endast den tron får denne ande.

Sålunda finns det endast ett villkor för nytestamentlig frälsning eller för andens gåva. Och det är tron; men en tro som lyder, en tro,

vars livsväsen är rot-andelydnaden, den oändligt dyrbara noll-lydnaden, noll-varandet, som är Guds rot-skapelse till **pingst-skapelsen**, **rot-barnet** till **pingst-barnet**.

AL sid 521-522 (2 i pdf Kap.8)

För det andra: Hur *denna tro uppkommer*. — Hon är ”det av Gud födda”. Alltså: tron föds. Hon uppkommer genom födelse, pingstfödelsen.

Tron är den troende människan. Hon är helt enkelt pingstbarnet, hos vilken segern över världen är medfödd. Ty det barnet föddes med krona, som är kraftbeklädnaden från höjden. Det barnet är innerst Kristus, ”som har tagit gestalt i människan” (Gal 4:19). Och han sa: ”*var vid gott mod. Jag har övervunnit världen*” (Joh. 16:33). Och tron är just detta *hans eget*, *hans eget* övervinnande, fött i människogestalt, *hans egen*, *hans egen* seger, född som pingstmänniska.

Ty märk: Johannes säger icke: detta är segern, som *övertvinner* världen; utan han säger: detta är segern, som *har* övervunnit världen, vår tro. Tron är den seger, som i Kristus *har* segrat över världen, och som därför *kan* segra över världen. Till exempel: Tron är den födda *seger-lydnaden* som i Kristus *har* övervunnit olydnaden, den födda *seger-kärleken* som i Kristus *har* övervunnit själviskheten, den födda *seger-rättfärdigheten* som i Kristus *har* övervunnit orättfärdigheten, den födda *seger-nåden* som i Kristus *har* övervunnit synd- och dödslivet, den födda *seger-anden* som i Kristus *har* övervunnit djuranden. Korteligen: Tron är det födda **seger**-evangeliet som i Kristus *har* övervunnit allt ont. Just i Kristi egen segergestalt står trons segergestalt, ty tron är Kristi egen seger, född i människogestalt. ”*Kristus är allt och i alla.*” (Kol 3:11)

Trons födelse är världens undergång i hjärta och liv. I samma stund, som tron föds, är världen krossad i människan och därmed också krossad *utom* henne så långt, som hennes riksuppgift räcker. Hon har bara att sekundligen tillämpa denna världskrossning genom tron, som är Kristi födda världskrossning. Trons sekundliga tillvaro i människan är världens sekundliga nederlag, förblödning och död. Ty tron är den födda seger, som i Kristus *har* segrat över världen.

AL sid 542 (14-15 i pdf Kap.8)

Det heter i Skriften inte bara så: Gud ger sinnesändring till liv (Apg 11:18), utan även så: var ivrig och ändra ditt sinne (Upp 3:19). Han gör det möjligt för människan att ändra sinne, nämligen genom rot-tron; men han ändrar aldrig sinne åt henne. *Hon* skall ändra sitt sinne; annars ingen sinnesändring. — Han dukar nådens bord

med de tu budens evangelium, som är försoningens första- och andrabudsande, och säger: "Åt!" Men han äter aldrig åt henne. *Hon* skall äta. — Han ger de tu budens läkemedel mot all hennes sjukdom. Men han intar det aldrig åt henne. *Hon* skall inta det. Om inte, så får hon dö i sin sjukdom.

.....

Tron är Guds och människans verk i förening. Men det inre förloppet härvid är en hemlighet. Också försöker Skriften aldrig att närmare förklara, hur tron kan vara både ett Guds och människans verk. Naturligtvis: ty det är oförklarligt. Det är en i denna världen olöslig gåta. Och olösliga gåtor, otaliga som daggens droppar, finns redan i den lekamliga världen.

Paulus framhåller med kraft båda synpunkterna i dessa ord: "*Därför, mina älskade, ni som alltid varit lydiga, inte bara när jag var hos er utan ännu mer nu när jag inte är hos er: arbeta med fruktan och bävan på er frälsning, för det är Gud som verkar i er, både vilja och gärning, för att hans goda vilja ska ske.*" (Fil 2:12, 13).

Sålunda hade filipperna arbetat med fruktan och bävan på sin frälsning redan från början; och så skulle de fortfara även sedan de blivit frälsta. Det var *deras* verk. Men det var på samma gång Guds verk. "För", säger Paulus, "Gud verkar både i er vilja och gärning". Så ställer han båda sakerna. Men han inlåter sig aldrig på någon "förklaring" av hemligheten.

AL sid 561-562 (26-27 i pdf Kap.8)

Tron har människoform. Därpå ligger vikt. Hennes gudomliga, överjordiska och övervärldsliga innehåll framträder endast i sann människogestalt. Tron finns till endast som budhållare. Första- och andrabudshållningen är hennes liv. Hon kan inte leva en sekund utan den. Därav kommer det sig, att den sant överjordiska och övervärldsliga tron trivs endast i det sant mänskliga och naturliga lerkärslivet och mår så hjärtans väl i det vardagliga, jordiska plikts- och sysslolivet med allsidig, ihärdig och trogen budhållning in i det minsta. Hon möter Gud Allt i allt och suger i sig guld- och honungs-alltet i allt. Jordens för många så tråkiga prosa är för henne en himmelsk poesi.

AL sid 572 (33 i pdf Kap.8)

Världs rättfärdiggörelsen

Vi ha talat om världs förlåtelsen. Men den är blott den ena sidan i världs rättfärdiggörelsen, den negativa. Där finns en till. Och den är löftessidan, den positiva.

Ty med försoningens ande omsluter Gud hela världen. Och den anden är först och främst världs förlåtande. Men därmed frälses ingen människa *personligen*. Därför står denne ande icke blott såsom förlåtande, utan även såsom *erbjudande sig* till personlig frälsning åt var och en, som vill förbundsmässigt mottaga densamme. Detta erbjudande är löftessidan.

Det är alltså den eviga rättfärdighetens första- och andrabudsande med slaktmärket, som står hela världen till godo på tvåfaldigt sätt: såsom *förlåtelseande* och såsom *löftesande*. Detta *tillgodostående* är »Kristi rättfärdighets tillräknande», som alltså gäller *alla* människor. Och därför säges det aldrig i skriften, att Kristi rättfärdighet tillräknas de troende såsom en särskild företrädesrätt för dem. De äger Kristi rättfärdighet icke blott såsom tillräknad, utan såsom *född* rättfärdighet, såsom inneboende rättfärdighetsande. *Det* är deras rättfärdighetsföreträdare framför världen. Det är just denna personligt frälsande livsrättfärdighet, som Kristus åsyftar, då han kallar *dem* rättfärdiga, vilka i domen stå på hans högra sida. Just i denne inneboende rättfärdighetsande, som bespisat, klätt, härbärgerat och besökt, låg deras oändliga företrädare framför dem, som stod på den vänstra sidan. (Matt 25:34 – 40)

I den världsomslutande försoningsanden står alltså Gud inför världen dels såsom *frisägande* och dels såsom *tillsägande*. Han frisäger hela världen från självförsoningen och tillsäger henne gudsförsoningen i Kristus såsom *löfte* att förbundsmässigt mottagas, om hon vill. (Joh 3:16) Detta är världs rättfärdiggörelsen, som alltså har dessa två sidor: världs förlåtelsen och världs försoningslöftet.

AL sid 374-375 (32-33 i pdf Kap.6)

Frälsning, nyfödelse

Det andliga skapelsebeståndet grundlade Gud i Kristus, då han i honom införde det eviga evangeliet eller frambringade den eviga rättfärdigheten eller uppenbarade den eviga livsnåden eller födde den evige anden i människogestalt såsom Herren-Anden, vilken är försoningsanden. Den förstfödde från de döda är detta skapelsebestånd.

Men därmed är ingen människa personligen frälst. Hon måste inträda i detta bestånd, bli en ny skapelse i Kristus. Därför utgår försoningens ord till den stamförsonade världen: »*Låt försona er med Gud!*» (2 Kor 5:20). Och denna försoning sker blott genom pingsträttfärdiggörelsen eller nyfödelsen, som

ger försoningens eller skapelsebeståndets ande, i och genom vilken beståndsande människan *står* i den uppståndne och kan *bestå* i den uppståndne och därmed äga försoningsbeståndet inför Gud.

Ty att människans personliga frälsning kommer till stånd endast genom en andlig födelse eller en invärtes rättfärdiggörelse, det är en *genomgående och fullt tydlig lära i skriften*. Låt oss kasta än en blick på denna födelsefrälsning.

Vi gå då först till Kristus och frågar: Huru frälses en människa? Han svarar: Blott genom födelse. »*Om en människa inte blir född på nytt, så kan hon varken se eller komma in i Guds rike.*» Och på denna födelsefrälsning lägger han en så oändlig vikt, att han stadfäste densamma med ett två gånger tvärfalt: »**Sannerligen**» (Joh 3:3, 5).

Alltså skrev Kristus för alla tider och folk över dörren till Guds rike det ordet: **FÖDELSE**.

Och i denna förbundsfödelse inbegriper Kristus förbundsförlåtelsen i hans blod. Båda sakerna sammanfattar han i den utlovade anden, som är förbundets födelse- och förlåtelseande, utanför vilken födelsen eller förlåtelsen *aldrig* givs, men i och med vilken den *alltid* givs.

Och så gå vi till Paulus och frågar: Huru frälses en människa? Och han svarar alldeles som Kristus och de andra apostlarna: Blott genom födelse. »*Gud frälste oss genom ett födelse- och förnyelsebad i helig ande.*» (Tit 3:5) Och i denna födelsefrälsning inbegriper han förlåtelsen. Ty i annat fall skulle han ha blivit frälst *utan* syndaförlåtelse. Men en sådan frälsning finns icke. — Nej, förlåtelsen står för Paulus såsom bad-andens bortbadning av »Saulus-Pilatus» och »Saulus-Kaifas», såsom stoppare- och bortdrivareandens: »*Ut med dig, ditt vedervärdiga hornormavilddjur!*» Och så skall förlåtelsen stå.

Och så gå vi till Hebréerbrevets författare och frågar: Huru frälses en människa? Och han svarar såsom Kristus och alla apostlarna: Blott genom födelse. Och detta svar ger han genom det »stora förbundsordet»: »*Jag skall lägga mina lagar i deras hjärtan, och i deras sinnen skall jag skriva dem, och: deras synder och deras överträdelser skall jag aldrig mer komma ihåg*» (Heb 10:16,17).

Alltså: ett hjärta med Guds lagar i sig och med Guds icke-ihågkommande av synden, i och över sig, det är den nytestamentliga frälsningen. Och det är just nyfödelsen. Ty detta hjärta är det

nya, rena och mjuka förbundshjärtat, som Gud ger i stället för det gamla, orena och hårda stenhjärtat. Och detta hjärta har Guds lagar i sig. Det är alltså ett laghjärta, första- och andrabudshjärtat, som skapas av den sionitiska första- och andrabudsanden med slaktmärket. Förbundsmässig frälsning är alltså hjärtebyte. Jag måste tillbyta mig Jesu hjärta, som är försoningshjärtat. Mitt hjärta måste stå i Jesu beståndshjärta för att kunna vara det nya beståndshjärtat i det nya skapelsebeståndet.

Sålunda införs människan i sitt andra skapelsebestånd genom pingsträttfärdiggörelsen eller nyfödelsen. Och vi har nu talat något om denna födelse. Men det är en viktig sida i densamma, som vi mycket litet har berört. Och den är människans *ansvar* för att födelsen skall kunna komma till stånd. Det antyds i de orden: »*Försona er med Gud!*» (2 Kor 5:20) Han kan alltså icke försona henne med sig, utan att hon *låter* honom göra det..

AL sid 428-442 (65-74 i pdf Kap.6)

Skapelsebestånd och rättfärdiggörelse

Det är inte lagens hörare som är rättfärdiga inför Gud, utan lagens görare ska förklaras rättfärdiga. Det ska visa sig på den dag då Gud dömer det som är fördolt hos människorna, allt enligt det evangelium jag fått genom Jesus Kristus. (Rom 2:13–16).

Tala och handla så som den som ska dömas efter frihetens lag. (Jak 2:12).

Evangelium är ordet om Herren-anden, nämligen det ord, i vilket han själv *är* till ande, själ och kropp. Och det ordet är *såden*. I denna såd ligger alltså hela den nya människan frövis innesluten. Ur den såden växer hon upp. Och i det tredje skapelsebeståndet står hon som fullväxt evighetsmänniska till ande, själ och kropp.

Det lekamliga skapelsebeståndet omfattar hela människan med alla förmögenheter till ande, själ och kropp. Och detta skapelsebestånd, sådant det blivit *rotrenat* genom den ruvande lag-anden med slaktmärket, är *rotbeståndet* till det andliga skapelsebeståndet, som är pingstbeståndet. Och detta andliga skapelsebestånd är i sin ordning rotbeståndet till det andelekamliga skapelsebeståndet.

Liksom rotlivet till pingstlivet utvecklas under världs rättfärdiggörelsens hägn, så utvecklas rotlivet till det andelekamliga härlighetslivet under pingsträttfärdiggörelsens hägn.

Liksom rot-anden, rotsjälén och rotkroppen till pingstmänniskan bildas redan under världs rättfärdiggörelsens medvetna skede, så bildas rot-anden, rotsjälén och rotkroppen till härlighetsmänniskan redan under pingst-rättfärdiggörelsens hela helgelseskede från och med den 2:a intill den 3:e födelsedagen. — Alla Guds verk är organiska länkar i en utvecklingskedja; allt hänger ihop; allt är lagbundet.

Hos pingstmänniskan försiggår en sekundlig »förvandling», som innesluter även en sekundlig kroppsbyggnad genom Kristi paradiskropp, i samma mån som hans paradisande och paradissjäl får genomtränga henne med förstabudsall och andrabudshel kärlek, eller i samma mån som hon låter allt »komma an på att hålla Guds bud».

AL sid 443-445 (74-75 i pdf Kap.6)

Bergspredikan

Bergspredikan är evangelium. (Matt 5–7) Hon är säden, som lärjungarna mottog i sina hjärtan. Där omsattes hon i rot-tro. Och i denna tro gjorde eller levde de henne rotmässigt: som sinnesändringens rot-andeliv med rot-andefrukter. Och på pingstdagen växte hon fram som övervinnare-tron från höjden. Här blev hon nytestamentligt lagd i deras hjärtan och skriven i deras sinnen.

Bergspredikan är "Guds rättfärdighet". På pingstdagen blev lärjungarna Guds rättfärdighet i Kristus. Där blev de bergspredikan. På den dagen började hon vandra i vanlig människogestalt här på jorden. Högskolelärjungen är bergspredikan. Stefanus var full av henne, så att hon satt ut i själva skinnet. Högskoletron är både det medel, genom vilket bergspredikan skapas, subjektiveras, hjärteläggs och sinnesskrivs, och själva bergspredikans skapelse.

Bergspredikan är Kristi rättfärdighet. Och hans rättfärdighet frälser personligt endast som född rättfärdighet. Den är till genom födelse, sa Luther. Och han sa också, att den föds på pingstdagen. Bergspredikan har sin bebådelsedag och sin födelsedag. Högskoletron är både det medel, genom vilket bergspredikan föds, och själva bergspredikan som född.

Bergspredikan är, som alla Jesu ord, "ande och liv". Hon är försoningens första- och andrabudsande, som i gestalten av rot-tro gav lärjungarna rot-försoningen eller den gammaltestamentliga försoningen med Gud, och som i gestalten av pingst-tro gav dem den nytestamentliga försoningen med **Gud**. Och så försonar bergspredikan alla dem, som "låter försona sig med Gud". Högskoletron eller högskolelärjungen är en vandrande försoning med Gud.

Bergspredikan är de tu buden. Hon handlar endast om **all-kärleken** till Gud och om **hel-kärleken** till nästan. På pingstdagen började de tu buden, i gestalten av tubudstron, sin segervandring genom världen. Högskolelärjungen är den vandrande tubudsmänniskan. Och den lilla tubudsskaran, som är den rullande stenen, vandrar omkull hela den tubudslösa världen till sist.

Nyfödelsen är Guds och människans gemensamma *gärning*. I och genom födelsen gör tron Gud till sin Gud och ingen mer, samt nästan till sin broder. *Det är bergspredikans tubudsgärning*. Tron både gör denna gärning och är själva denna gärning. Tron både föder och föds.

Och endast på denna väg, födelsevägen, kan bergspredikan göras. Och på denna väg *måste* hon göras; och det vid vite av husets förlust, som vi ju tydligen hör av Kristus.

Andens Lag sid 598 (48-49 i pdf Kap.8)